

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Сливен, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря Ивайла Т. Куманова Г.
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско дело № 20242200500133 по описа за 2024 година

Производството е въззивно, бързо и се движи по реда на чл. 258 и следващите от ГПК, вр. чл. 310 и сл. от ГПК, вр. чл.17 ал. 5 от ЗЗДН.

*Образувано е по въззивна жалба против първоинстанционно решение № 124/21.02.2024г. по гр.д. № 157/24г. на СлРС, с което съдът **ПРИЗНАВА** за установено, че **Н. Д. И.** с ЕГН ***** от **, е осъществил на 10 и 11.01.2024 г. домашно насилие спрямо **И. Г. К.** с ЕГН ***** и малолетното дете **Й. Н. И.**, ЕГН ***** с адрес **, като му **НАЛАГА** следните мерки за защита срещу домашно насилие:*

ЗАДЪЛЖАВА** **Н. Д. И.** с ЕГН ** да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителката **И. Г. К.** с ЕГН ***** и **Й. Н. И.**, ЕГН ******

ЗАБРАНЯВА** на **Н. Д. И.** с ЕГН ** да доближава на по-малко от 50 метра разстояние молителката **И. Г. К.** с ЕГН *****, детето **Й. Н. И.** с ЕГН *****, както и жилището, в което живеят на адрес **, както и местата за социален контакт и отдих за срок от **ДЕВЕТ МЕСЕЦА**.*

ПРЕДУПРЕЖДАВА Н. Д. И. с ЕГН *****, че при неизпълнение на заповедта, ще бъде задържан от полицейските органи, констатирали нарушението и уведомена Прокуратурата и го **ОСЪЖДА** да заплати държавна такса в размер на 30 лв., като е **ИЗДАЛ ЗАПОВЕД** за наложените мерки за защита.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от ответника по молбата в първоинстанционното производство.

Въззивникът обжалва изцяло решението, като твърди, че то е незаконосъобразно, необосновано и неправилно. Счита, че от анализа на събраните доказателства се установява сериозно разминаване във фактологията, свързана със скандала между двете страни. Не се потвърждава твърдението на молителката за осъществени актове на домашно насилие, а става дума единствено за това, че на 11.01.24г. тя неколkokратно и без основание е отказала на бащата да осъществи контакти с детето си, а до тази дата скандали между двамата родители не е имало. Първоинстанционният съд е отчел, че между показанията на свидетелката Н., майка на ищцата и твърденията на последната в декларацията по чл. 9 от ЗЗДН има разминаване, но не го е взел предвид. Сочи, че свидетелката говори за инцидент с блъскане по вратата на 11.01.24г. около 10.30 ч. и е заявила, че на 10.01. нищо не се било случило, а според твърденията на молителката актът на насилие спрямо нея бил осъществен на 10.01. около 22 ч. Също така въззивникът заявява, че от свидетелските показания на свидетелката Р. става ясно, че той е искал единствено да види детето си, а първоинстанционният съд не го е взел под внимание. Освен това неправилно е възприел, че ответникът е хвърлял камъни по прозореца на молителката, тъй като в това няма житейска логика, понеже жилището е на 4 етаж, а не е установено да има увредено имущество – счупени прозорци, саксии и др.

По-нататък въззивникът се оплаква, че няма законова форма за санкция когато единият родител не допуска другия да осъществява лични контакти с детето си и в желанието си да го види, той е търсил съдействие на органите на реда.

Поради изложеното счита, че издадената заповед е в противоречие със законовите изисквания и установената фактология и моли въззивния съд да

отмени обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно и вместо това постанови ново, с което отхвърли молбата.

Няма претенция за разноски.

Във въззивната жалба не са направени нови доказателствени искания.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна е подала писмен отговор, с който оспорва изцяло въззивната жалба като неоснователна, заявява, че първоинстанционният съд правилно е издал заповедта за защита, като е преценил в съвкупност всички събрани доказателства. Твърди и че след подаването на молбата за защита ответникът е извършил срещу нея и детето тежко деяние – опит за убийство, което не било довършено поради намеса на случаен минувач и на органите на МВР, и това потвърждава опасенията ѝ, че въззивникът може да им причини нещо лошо. В конкретния случай тя е предоставила възможност на бащата да види детето си, но е отказала той да го вземе в 22 ч., тъй като то е на 2 години и половина, а реакцията на ответника е била неадекватна. Поведението му е притеснително, освен това той е управлявал МПС след употреба на наркотици, за което деяние има сключено споразумение за решаване на делото срещу него в досъдебно производство.

В обобщение въззиваемата счита атакуваното решение за правилно и законосъобразно и моли въззивния съд да го потвърди.

Претендира разноски за тази инстанция.

В отговора не са направени нови доказателствени искания.

В същия срок не е подадена насрещна въззивна жалба.

В с.з. въззивникът, редовно призован, не се явява, за него се явява процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който поддържа въззивната жалба на изложените в нея основания и иска въззивният съд да отмени решението с произтичащите от това законни последици. Няма претенция за присъждане на разноски.

В с.з. въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, който оспорва въззивната жалба, като я счита за неоснователна, поддържа отговора и моли да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно обжалваното решение, не претендира разноски за тази инстанция.

В с.з. не се явява социален работник съгласно чл. 15 ал. 6 от ЗЗДт, представен е социален доклад, съгласно който се установява, че детето Й., на **, живее с майка си в апартамент в **, в който има всички необходими условия и жилищно-битова хигиена за отглеждането му, с осигурено лично пространство, разполага с необходимите вещи и принадлежности, посещава детска ясла, чувства се сигурно, комфортно и щастливо с майка си и контактува без притеснение с деца, близки и роднини – баба, дядо, леля, братовчеди и др. Майката проявява загриженост за детето и му осигурява стабилна среда, задоволява емоционалните му потребности и се старае да му предоставя възможност за контакти с бащата, доколкото те не представляват опасност за здравето и спокойствието му.

Спрямо детето Й. е предприета мярка за закрила от страна на ОЗД ДСП Сливен съгласно чл. 23 от ЗЗДт и детето и майката са насочени към доставчик на социални услуги за оказване на необходимата помощ и подкрепа предвид преживяната травма.

Въззивният съд намира въззивната жалба за редовна и допустима, тъй като отговаря на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт районен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

При осъществяване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху атакувания съдебен акт, в рамките, поставени от жалбата, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства, намира, че той е и правилен, поради което следва да бъде потвърден.

Първостепенният съд е разгледал в съвкупност и поотделно всички събрани доказателствени средства и въз основа на тях е изградил обективна фактическа обстановка. По повод оплакването, релевирано с жалбата, че има разминаване между твърденията на молителката и свидетелските показания на свид. Н., въззивният съд счита, че няма съмнения относно фактите, доколкото те са потвърдени от свидетелката

Р., която е пряк очевидец и не е в родство със страните. По същество и показанията на свидетелката Н. – майка на молителката, потвърждават събитията, а неточното посочване на датата е формално несъответствие, което не променя обективното осъществяване на фактите.

Настоящият състав счита, че са събрани достатъчно убедителни доказателствени средства в подкрепа на декларацията по чл. 9 ал. 3 от ЗЗДН, подадена от молителката лично и като майка и законен представител на малолетното дете, заедно с молбата по чл. 8.

Установява се, че страните са родители на малолетно дете, което към момента е на около **, двамата са разделени от лятото на 2023г., детето живее в ** с майка си, а бащата заминал във Великобритания и след прибирането си в България през месец януари 2024г. ги посетил в дома им с желание да види детето. Няколко срещи били осъществени, като на процесната дата – 10.01.2024г. вечерта, около 22 ч. ответникът поискал да вземе със себе си детето, а след отказа на майката с аргумента, че е много късно и студено, а детето е на 2 г., той започнал да се държи агресивно и нападателно, да блъска и удря вратата, да крещи и отправя заплахи и псувни. Излязъл пред входа, хвърлял камъни нагоре, независимо, че апартаментът на молителката е на 4 етаж. На следващия ден около 10.30 ч. ответникът отново отишъл в дома на молителката и детето и отново тропал, ритал и блъскал вратата, като казвал, че иска да види детето си и иска да го пуснат. Вечерта, около 18.30 се повторила ситуацията – майката отказала да пусне в дома си ответника, който искал да види детето, но отново се държал необуздано, заплашително и агресивно, блъскал по вратата и крещял да му отворят. Бил извикан екип на полицията, като в тяхно присъствие майката завела долу детето, за да се види с баща си за 15-тина минути, след което го прибрала. На тези събития станала свидетел съседката Р., която попитала ответника защо думка и блъска и той отговорил, че не му отварят вратата да види детето си. Свидетелката възприела лично събитията и заявява, че самата нея я е дострашало от поведението на ответника. Във всички описани случаи малолетното дете е било заедно с майка си.

Към момента, с оглед представения социален доклад пред въззивната инстанция, се установява, че детето е ведро и спокойно, няма негативни

емоции спрямо баща си.

С оглед горното, се налагат следните правни изводи:

В случая установените конкретни действия на ответника-въззивник в това производство, могат да бъдат квалифицирани като емоционално и психическо насилие, осъществено чрез агресивно физическо поведение, груб и непристоен език, с жестове и други действия, които могат да накърнят физическата и психологическата цялост на уязвимите лица, и то е извършено неколнократно, тенденциозно и умишлено, насочено срещу молителката и в присъствието на малолетното им дете. Следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 2 ал. 2 от ЗЗДН за насилие срещу малолетно дете се счита не само извършеното такова пряко срещу него, но и всяко насилие извършено в негово присъствие.

Тук следва да се посочи, че е без значение мотивът, движещата сила на поведението на ответника – желанието да види детето си. От една страна се установи, включително и по негови признания, че по принцип майката не отказва контакти между двамата, а от друга – нейното нежелание в конкретните ситуации, е свързано с грижата ѝ за висшия интерес на детето, с оглед възрастта му, часа, сезона и др. обстоятелства. Дори да има несъгласие между родителите по тези въпроси, разрешаването им следва да стане по предвидения за това законов ред и в никакъв случай – чрез насилствено налагане на волята и желанията само на единия родител, особено ако това въздейства като стресогенен фактор върху детето.

Така, за целите на това производство са несводими причините, довели до възникването и ескалирането на конфликта по повод личните контакти на бащата с детето – целта на ЗЗДН е да защити обективно всяко лице в уязвимо положение, независимо дали то е дало повод на насилника да прояви агресия или не.

Ето защо, след като е констатирал наличие на визираните от ЗЗДН белези на поведение от страна на ответника, съдът е преценил неговата степен и тежест, и е наложил номинирани от закона, адекватни мерки за защита, кореспондиращи с накърненото право. Определил е подходящ срок за действието на ограничението от 9 месеца. Съобразен с конкретните субективни и обективни фактори е и определеният за неприкосновен пространствен обсег на действие на заповедта за закрила – 50 м. от

жилището и местата за социални контакти и отдих, и няма причина за изменението му.

Предвид всичко изложено настоящият съдебен състав намира жалбата за неоснователна, поради което атакуваното решение следва да бъде оставено в сила.

Никоя от страните не претендира разноски и такива не следва да се присъждат.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА първоинстанционно решение № 124/21.02.2024г. по гр.д. № 157/24г. на СлРС, като **ПРАВИЛНО** и **ЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Препис от решението да се връчи на АСП Сливен за сведение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____